

reddita est Iudæis soluta captiuitate libertas, regnante Romanorum septimo rege Tarquinio: quo expulso Romani à regum suorum dominatione liberi esse cœperunt. Vsq̃ue ad hoc tempus prophetas habuit populus Israël: qui cum multi fuerint, paucorum & apud Iudæos & apud nos canonica scripta retinentur. Dies autem prophetarum, scilicet Osee, Amos, Esaia, Michea, Ionæ & Iohelis, tenduntur à rege Latinorum Proca siue superiore Auentino vsque ad regem Romulum iam Romanum, vel etiam vsque ad primordia regni eius successoris, nomine Pompilij. Ezechias quippe rex Iuda eò vsque regnauit. Ac ex hoc per ea tempora fontes prophetiæ pariter eruperunt, quando regnum defecit Assyriorum, cœpitque Romanum: vt quemadmodum regni Assyriorum primo tempore extitit Abraham, cui promissiones apertissimæ fierent in eius semine benedictionis omnium gentium: ita occidentalis Babylonis exordio, qua fuerat Christus imperante venturus, in quo implerentur illa promissa oracula prophetarum non solùm loquentium, verùm & scribentium in tantæ rei futuræ testimonium soluerentur. Quum enim prophetae nunquam ferè defuissent populo Israhel, ex quo sibi reges esse cœperunt, in vsum tantum eorum fuere, non gentium. Quando autem scriptura manifestius prophetica condebatur, quæ gentibus quandoque prodesset: tunc oportebat incipere, quando condebatur hæc ciuitas, quæ gentibus imperaret. Porro imperium Romanum licet vsque ad hæc tempora exigui adhuc nominis esset, & vix ad quintumdecimum milliariũ terras possideret, successiuo tamen gradu surgere cœpit. Cumque septem esset regibus administratũ, scilicet Romulo, Numa Pompilio, Tullo Hostilio, Anco Martio, Tarquinio Prisco, Seruio Tullio, Tarquinio Superbo; propter eiusdem vltimi regis insolentiam deinceps non regali discrimine siue despotico, sed consulari potius & politico administrari cœpit, statusque imperij mutatus est.

De re-